

Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 κηληθμῶ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκίοεντα.
 τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 “ὦ Ὀδυσσεῦ, ἐπεὶ ἵκευ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ,
 ὑπερεφές, τῷ σ' οὐ τι παλιμπλαγχθέντα γ' ὄϊω
 5 ἄψ ἀπονοστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας.
 ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάστω ἐφιέμενος τάδε εἴρω,
 ὅσσοι ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἶθοπα οἶνον
 αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκουάζεσθε δ' αἰδοῦ.
 εἴματα μὲν δὴ ξείνῳ ἐϋξέστη ἐνὶ χηλῶ
 10 κεῖται καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος ἄλλα τε πάντα
 δῶρ', ὅσα Φαιήκων βουληφόροι ἐνθάδ' ἔνεικαν·
 ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα
 ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀχειρόμενοι κατὰ δῆμον
 τισόμεθ'· ἀργαλέον γὰρ ἔνα προικὸς χαρίσασθαι.”
 15 Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος, τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἴκόνδε ἕκαστος,
 ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆαδ' ἐπεσσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν.
 20 καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγά, μὴ τιν' ἑταίρων
 βλάπτοι ἐλαυνόντων, ὅποτε σπερχοῖατ' ἔρετμοῖς.
 οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κίον καὶ δαῖτ' ἀλέγνον.
 Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 25 Ζηνὶ κελαινεφεῖ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει.
 μῆρα δὲ κῆαντες δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
 τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος αἰοιδός,
 Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 πολλὰ πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανώωντα,

Ο Αλκίνοος ἔτσι εἶπεν, κι εκείνοι ὅλοι χωρὶς να βγάλουν λέξη βυθίστηκαν στη σιωπή, και
 πρὸς Ὀδυσσεά και Φαίακες μαγεία τους κυρίεψε στις σκιερές του ανακτόρου αἶθουσες.
 (στ. 1-23) Και πρὸς αὐτὸν πάλι ο Αλκίνοος ἀπάντησε και εἶπε·
 «Ὀδυσσεά, μια και στο δικό μου ἀνάκτορο με τους χαλκοὺς πυλώνες ἐφτασες,
 5 το υψηλόροφο, ἐσὺ ἀλήθεια χωρὶς να περιπλανηθεῖς ξανά νομίζω
 πίσω θα ἐπιστρέψεις, ἐστὼ κι αν ἔχεις πάθει πάρα πολλά.
 Στον κάθε ἀνδρα πάλι ἀπὸ ἐσάς αὐτά ἐπιθυμώντας λέω,
 ὅσοι στα μεγάρά μου μέσα το λαμπροκόκκινο για τους ἐπιφανεῖς κρασί
 πίνετε συνεχῶς και ἀφουγκράζεστε τον αοιδό.
 10 Λοιπόν, τα ρούχα για τον ξένο σε σκαλιστὴ ωραία κασέλα
 βρῖσκονται, και ο περίτεχνος χρυσὸς και τ' ἄλλα ὅλα
 δῶρα, ὅσα οἱ βουληφόροι των Φαίακων ἐδῶ ἐφεραν·
 ἀλλὰ ἐμπρός, σ' αὐτὸν μεγάλο τρίποδα και λέβητα ἀς δώσομε
 ο κάθε ἀνδρα ἐναν· ἐμεῖς δε πάλι ἀπὸ τον δῆμο συγκεντρώνοντας
 15 θ' ἀναπληρώσομε· σκληρὸ τα δῶρα ἑνας να προσφέρει.»
 ἔτσι εἶπεν ο Αλκίνοος, κι ο λόγος του σ' ἐκείνους ἄρεσε.
 Αὐτοὶ λοιπὸν πήγαν να κοιμηθοῦν στο σπῖτι του ο καθένας·
 και μόλις την αὐγὴ φάνηκε η ροδοδάκτυλη Ἥως,
 ἐσπευσαν πρὸς το πλοῖο τον ωραῖο για τους ἀνδρες φέροντας χαλκό.
 20 Κι αὐτά καλά τα τοποθέτησε η ἱερὴ ορμὴ του Αλκινόου, ο ἴδιος πάνω στο πλοῖο
 κάτω ἀπ' τα ζυγά, μήπως και ἀπὸ τους συντρόφους κάποιον ἐμποδίζουν
 την ὥρα που κωπηλατοῦν, ὅταν με τα κουπιά γοργοπετοῦν στο πέλαγος·
 κι ἐκεῖνοι ἐπειτα στου Αλκινόου πήγαν και το τραπέζι ἐτοιμάζαν.
 Αποχαρῆτισμός Ἐτσι αὐτοὺς δε πάλι μόσχο θυσίασε η ἱερὴ ορμὴ του Αλκινόου
 Ὀδυσσεά (στ. 24-62) στο Δία τον μελανοσύννεφο, το γιο του Κρόνου, που ὅλους κυβερνά.
 25 Κι ἀφὸ ἐκαψαν τα μεριά ἐτρωγαν το περισπούδαστο τραπέζι
 ἀπολαμβάνοντας· κι ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τραγοῦδαγε ο θεῖος αοιδός,
 ο Δημόδοκος, μέσα στο πλῆθος τιμημένος· ο Ὀδυσσεάς πάλι
 συχνά στον ἠλιο το λαμπρό ἐστρεφε το κεφάλι,

δῦναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι. 30
 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, ᾧ τε πανῆμαρ
 νειὸν ἀν' ἔλκητον βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον·
 ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυσ φάος ἡελίοιο
 δόρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι·
 ὡς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν ἔδυσ φάος ἡελίοιο. 35
 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα,
 Ἀλκινόω δὲ μάλιστα πιφασκόμενος φάτο μῦθον·
 “Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 πέμπετε με σπείσαντες ἀπήμονα, χαίρετε δ' αὐτοῖ·
 ἤδη γὰρ τετέλεσται ἅ μοι φίλος ἤθελε θυμός,
 40 πομπή καὶ φίλα δῶρα, τά μοι θεοὶ Οὐρανίωνες
 ὄλβια ποιήσειαν. ἀμύμονα δ' οἴκοι ἄκοιτιν
 νοστήσας εὖροιμι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.
 ὑμεῖς δ' αὖθι μένοντες ἐϋφραίνετε γυναῖκας
 κουριδίας καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν
 45 παντοίην, καὶ μὴ τι κακὸν μεταδήμιον εἶη.”
 “Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἠδ' ἐκέλευον
 πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπε.
 καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 “Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυσον
 50 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ὄφρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ
 τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἐὴν ἐς πατρίδα γαίαν.”
 “Ὡς φάτο, Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα,
 νόμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν· οἱ δὲ θεοῖσιν
 ἔσπεισαν μακάρεσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὸν ἔχουσιν,
 55 αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων. ἀνὰ δ' ἴστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἀρήτη δ' ἐν χειρὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 “Χαῖρέ μοι, ᾧ βασιλεία, διαμπερές, εἰς ὃ κε γῆρας
 ἔλθη καὶ θάνατος, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.
 60 αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ
 παισὶ τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόω βασιλῆϊ.”
 “Ὡς εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο δῖος Ὀδυσσεύς.

να δύσει ἐπειγόμενος· γιατί ποθοῦσε να επιστρέψει. 30
 Πῶς ὅταν ἄνδρας το δείπνο λαχταρά, και στον οποίο ὅλη τη μέρα
 δυὸ βόδια κρασοκόκκινα σ' ἀκαλλιέργητο αγρὸ σέρνουν σκληρὸ το ἄροτρο·
 κι αὐτὸν πραγματικά χαρά γεμίζει το φως του ἡλίου που πάει να δύσει
 στο δείπνο για να τρέξει, κι ὅπως βαδίζει τα γόνατα λυγίζουν·
 ἔτσι και τον Οδυσσεά γεμίσε χαρά το φως του ἡλίου που ἔδυε. 35
 Κι ἀμέσως προς τους Φαίιακες τους φιλοτάξιδους ἀπηθύνη τον λόγο,
 μάλιστα προς τον Ἀλκίνοο στράφηκε και εἶπε·
 «Ἀλκίνοε ηγήτορα, υπέρτατε αὐτῶν που κατοικοῦν ἐδῶ,
 σπίτι μου να με στείλετε μετὰ ἀπὸ τη θυσιά σώο, κι εσεῖς να χαίρεστε·
 40 ἤδη ἔχουν συντελεσθεῖ ὅσα η καρδιά μου ἤθελε,
 πομπή και δῶρα προσφιλή, τα οποία μακάρι οι ουράνιοι θεοὶ
 τρισόλβια να μου κάνουν. Εἶθε επιστρέφοντας ἀψογή τη γυναῖκα μου
 στο σπίτι μου να βρω με τους δικούς μου ασφαλεῖς.
 Κι εσεῖς πάλι μένοντες στον τόπο σας χαρά να δίνετε στις ὑπανδρες
 45 γυναῖκες σας και στα παιδιὰ σας· και οι θεοὶ καλὰ να σας χαρίσουν
 κάθε λογῆς, κι οὐδέποτε κακὸ στο δῆμο να συμβεῖ.»
 Ἔτσι εἶπεν, κι ἐκεῖνοι ὅλοι επικροτούσαν και παρότρυναν
 τον ξένο σπίτι του να στείλουν, μια και καταπῶς ἔπρεπε μίλησε.
 Και τότε προς τον κήρυκα ἀπευθύνθηκε η ὁρμή του Ἀλκινόου·
 «Ποντόνοε, τον κρατῆρα συγκερνώντας μοίρασε το μεθυστικὸ κρασί
 50 σ' ὅλους μέσα στο μέγαρο, ἀφοῦ στον πατέρα Δία ευχηθούμε
 τον ξένο να συνοδεύσομε στην πατρικὴ δική του γῆ.»
 Ἔτσι εἶπεν, και ο Ποντόνοος το μελίφρονο κρασί συγκέρασε,
 και σ' ὅλους μοίραζε προσεκτικά· κι ἐκεῖνοι στους μακάριους
 55 θεοὺς ἔχυναν στάλες, αὐτοὺς που ἔχουν τον ἀπέραντο ουρανὸ,
 ἀπὸ ἐκεῖ, ἀπὸ τις θέσεις τους. Πάνω σηκώθηκεν ο θεῖος Οδυσσεάς,
 στο χέρι της Ἀρήτης ἔβαλε κύπελλο ἀμφίστομο,
 και προσφωνώντας την ἔλεγε λόγια που πετοῦν στον ἄνεμο·
 «Χαῖρε μου, ὦ βασίλισσα, παντοτεινά, ωσότου να σε βρουν
 60 τα γηρατειὰ κι ο θάνατος, που τους ἀνθρώπους συντροφεοῦν.
 Εγὼ λοιπὸν γυρίζω στην πατρικὴ μου γῆ· σὺ πάλι σ' αὐτὸ το σπίτι χαρές να ἔχεις
 με τα παιδιὰ σου και το λαὸ και με τον βασιλιά Ἀλκίνοο.»
 Ἔτσι ἀφοῦ εἶπεν ἔφυγε, το κατώφλι δρασκελώντας, ο θεῖος Οδυσσεάς.